

Svenska Canada-Tidningen

ONLY SWEDISH CANADIAN FARM- AND HOME-JOURNAL

ARG. (YEAR) 39. LÖSNUMMER

WINNIPEG, MANITOBA, TORSDAGEN DEN 31 DECEMBER 1931.

ARSPRENUMERATION \$2.

No. 53

De gula ljusen

För S.C.T. av Esse W. Ljungh.

JAG stod i ett gathörn och tittade. Såg och såg likväl ingenting. Så där som folk gör mest i förströdda ögonblick. Jag blev skuffad och knuffad hit och dit. Ett parapsykiskt stack mig i ryggen och en fet och frodig herre i päls gav mig en knuff ner i rännstegen, där jag vacklade till just lagom för att undgå att bli påkördd av en elegant Buick, som rundade gathörnet i full fart och under isket tutande.

Jag vaknade ur mitt dagdrömmeri. Tummade den ensamma dollarsedeln, som fräste i byxfickan och koncentrerade mig på att finna ett ämpligt sätt att omsätta den i en julklapp. At min fru eller ysen. Men de måste bli en enkel sak och helst skulle den i samma dollarn väl räcka till nåda.

En dollar. En surt förvärvat lollar. En — men ett lejon. För den skulle bli en julgåva — nej två. Och hur jag nu ummade och funderade, så öll jag åter in i mina drömmar. Omedvetet kom jag att iakta blicken mot de tusen ärggranna lägorna i guirlander och julgransdekorationer, om kantade stadens gator. Det lev till ett glittrande färgspel, om stiftade allteftersom reklamskyltarna blinkade och inkade med sina ljus i rött, lätt och grönt...

Jul och ljus. Ja, hade jag ägra ljus, förresten. Det hör ulen till och ljus — det kostar inte hela världen. De måste innas där. Måste...

Dollarn i byxfickan fräste ill och gjorde sig påmint. Köp ljus — jul-ljus för din lant... Om du inte har mat... inte bröd... inte julgåvor... men ljus!

Och utan att veta hur, men väl varför, började jag sakta andra framåt. Portage ave. neddade — naturligtvis på rött ljus — och verkade vilkommen lantbo mellan barna som inte tycktes ta någon otis om fotvandringen. Kom över och vek in genom de smala vängdörrarna till 15-cents baren.

Det var väl den enda plats, jag hade råd att gå till. Den ästa och billigaste platsen. Och där skulle jag ju kunna få ljus. Stora och små. Gula och röda och gröna. Enkla, illgjorda talgljus, som förperade luften med sin rök och inlukt, när man väl fått eld på dem. Och stora, smala granna ljus i tusen färger och med lommor och blad på.

Jag armbågade mig fram till isken. Och gjorde rum för mig så att jag skulle kunna stå hela lagret. Se och ta på och ålla upp och betrakta. Noga och länge... Inga talgljus för mig... Nej, "Fancy goods"...

Omilt peckande trängde hon mig fram till disken, där jag forts. å sida 6

VALLFÄRD.

Av E. A. KARLFELDT.

Konungen äger i Husby en gård, men Gud bor nära därvid.
Dit gick vårt pilgrimståg en gruvsam bebådelseled.

Där bor och jungfrurnas jungfru, älskad av mödrar och mör,
främst i sin Herres tjänst och främst i helgonens kör.

Pest var i landet, Vandrare lågo i härbärgeshus,
famnade döda varann, då dagen vart ljus.

Även bland boskap och menlöst få var sjukdomen stor,
Blod rann i stävan, blod-mjölkk av getter och kor.

Mödrar födde med yttersta nöd, och ofta var dött.

Dömt och förtappat tycktes allt levande kött.

Cöken gol det året se'n jul, och vattnen frös och ej till.

Marken bar varken snö eller gräs, det var som en gall april.

Var och den vintern luften full av en dövd melodi.

Vinden smekte som ros och stång som törne och bi.

Då kom prästernas maning: Upp till Marias fest!

Hon som var människa själv skall hjälpa oss bäst.

Klockorna ringde vid öppen älv, men bygden var tom.

Alla voro de farna till Dalarnas helgedom.

Vagnar och gående trängde varann, och hästarnas gny,
månskornas klagan växte från by till by.

Barnen slängde i konten på mödrarnas rygg.
Blinda trevade. Skyn var tormörk och stygg.

Gudsman och valdsman sökte varann i sin nöd,
gingo som bröder, tiggde av tiggare bröd.

Sakta skred vi, Husby låg för oss, öppet och stort.

Skarorna trängdes redan vid Gudsberga port.

Konungen själv gick ut ur sitt hus och drog efter älven ner,

Riddare följde hans gång under vita och röda banér.

Sorgset kring bäcken brusade ask och alm,
vajande tungt för vår dånande pilgrimssalm.

Kyrkans golv var som is, men anleten blossade hett.

Fukten på murarna lopp som en ångstevett.

Helge bror Staffan, han som gör under, satt på sin stol.

Pannan var blek, men ögonen lyste som sol.

Brinnande bad jag, bad för far här och mor
bad för åker och gruva, för folk och getter och kor.

Knäböjd jag låg, då lades en hand på min arm.
Staffan stod hos mig, hans stämma var stilla och varm:

"Unga min syster, din kind är för blomstrandande skär.
Mången har rört vid din själ med blickar av syndigt begär.

Ormen smyger bland rosor i jungfrunes själ.
Endast den himmelske brudgum kan trampa den under sin häl.

Unga Eva, släpp honom in i dag i ditt paradiset!
Kom, jag vill röja hans väg med ordets tuktande ris".

Munkar och ynglingar stödde mig, viskande ömt,
Synder jag sade, synder som endast jag drömt.

Bikten var fullgjord, Stapplande slet jag mig ut,
Skymningen skäl av blåst och psalmer och tjut.

Syntes och kvinnor, häxor lika, som ryckte sitt hår,
flängde sin hud med spö, så lemmerna dröpa av sår.

Rysande steg jag till härbärgets loft på darande knän,
fann mig i mörkret en bädd och domnade hän.

Då kom vinden, rosenvinden, törnevinden, stormande sträng,
sprang uppför trappan och rev åklädet bort från min säng.

Gud var i stormen, hans ande slog mig saligen dövd och blind,
Havande vart jag av nattens vind.

Arsmot nalkas. Vårfrun hörde vår röst,
gav oss en flödande vär, en rik och dignande höst.

Solen är slocknad. Mjällvit och djup ligger snön,
hyttorna lysa skindornas vällfärd på sjön.

Kyndelsmässan, kyrkogångsmässan, tänd dina ljus,
visa mig vägen upp till Guds hus!

Sonen av natt och anda jag bär i mitt fang.
Lang och ensam och mörk är min kyrkogång.

Åter står jag i koret för Gudsmoders bild.
Stilla hon tronår, ser på mig systerligt mild.

Jungfru var jag, synderska nämns jag i dag.
Helga Guds moder, jag bävar, men säg: Vart du kallad som jag?

Piltan jag lägger ner på ditt sköte, o, tag allt vad jag äger i dag, på din kyrkogångsdag.

Turturduvor och unga duvor bär jag ej fram,
endast en gudson åt jungfrun av Davids stam.

Saliga jungfru, du som var moder själv utan man,
är det jag födde en synd, eller är det som Han?

Ett hjärtslag.

ASSESSOR Jens Holck lyfte telefonluren ur klykan.

— Kan jag få Rungsted 237 — det är 8050 —

Så lade han ned den igen.

Snart skulle han alltså få veta, om han hade rätt i sitt antagande. Visserligen var det inte något bevis, att Eva hade gjort en ovanligt omsorgsfull morgontoalett, och hennes nervösa oro kunde bero på andra orsaker, men — nåja, nu fick han ju höra.

Så ringde telefonen.

— Hallå — är det handlanden Jensen? — Det är assessor Holck — skulle ni vilja skicka bud till min hustru — tack — då väntar jag —

Assessor Holck prickade mekaniskt av i de dokument, som lågo framför honom på bordet. Så sade det i luren: — Är det assessorn? — Det är Laura — fru Holck har rest till stan med tåg —

— Jaså — sa hon något om vart hon skulle gå eller vilket tåg hon kommer hem med?

— Fru Holck talade om skräddaren. Hon skulle komma tillbaka med 3.20 —

Assessor Holck lade luren ifrån sig och nickade.

Precis vad han hade väntat. Så såg han på sin klocka. Den var en kvart över ett. Tidpunkten var visst lämplig nu. Utan tvivel hade slyngeln hämtat henne vid bangården klockan halv tolv, de hade ätit frukost tillsammans — och så —

Han reste sig och ringde på sin assistent, gav honom några order och gick därpå ned på gården till sin cykel. Så åkte han långsamt ut mot Fredriksberg.

Jens Holck hade sin styrka i att draga slutsatser, och när han nu var på väg ut till sin vintervilla, så berodde det på denna styrka.

Det enda säkra var, att Eva hade rest till stan utan att säga något om det när han i morse gav sig iväg till åttatåget — nåja, det sade i och för sig inte något. Sådant kan ju komma över en kvinna som en nysning. Men det fanns diverse indicier, som pekade i en bestämd riktning.

Det första var flera månader gammalt. En förmiddag hade han oväntat kommit hem till frukost emedan ett stort förhör oväntat blivit uppskjutet. Eva var ute på promenad, och flickan trodde inte, att hon skulle komma hem förrän vid femtiden. För att bli befriad från en tråkig misstänke ringde han till Henning Brun. Om han var hemma, ämnade han föreslå honom att dricka en aftongrogg hos dem. Han var inte hemma. Hans fru visste, att han satt uppe i universitet-biblioteket för att samla stoff till en bok. Efter frukosten gjorde Jens Holck en promenad och stod, innan han själv visste det, vid uni-

Forts. å sida 8.